

PETER ADOLPHSEN

Lort og penge

Jens Hansen sad på toilettet dagen efter nytårsaften og læste i et gammelt National Geographic om en afrikansk stamme der brugte tørrede ekskrementer som betalingsmiddel. Det var sjovt tænkte han og kom i tanke om noget han engang havde set i Lykkehjulet: En overvægtig dame var færdig med at vælge sine præmier og Bengt Burg spurgte om det resterende beløb skulle overføres til næste runde eller sættes ind på hendes konto og damen svarede frejdigt De skal afføres! og Bengt Burg gentog overrasket det slemme ord, de grinte lidt genert og der blev klippet over til Dennis. Jens Hansen havde skreget af latter i sin lænestol. Han tørrede sig langsomt og omstændeligt, rejste sig og trak i snoren. Han kiggede på cisternen og hørte vandet fosse ned gennem røret og det fik ham til at tænke på Hieronymus Bosch' Lysternes Have, hvor der på triptykonets højre fløj står en foroverbøjet mand og skider guldmønter. Det sker nedenunder den store blå menneskeædende fuglemands stol eller trone. Fra cisternens lyd til Lysternes Have er der noget af et spring, men sådan er tankens vej så kringlet tænkte Jens Hansen og så et kort øjeblik billedet af en hjernevinding set indefra, en blød, hvid tunnel. Han gik ud i køkkenet og forsøgte at komme i tanker om andre sammenstillinger af lort og penge, men kunne ikke umiddelbart og kom væk fra det igen. Han skulle have en kop kaffe. Det havde været en heftig nat.

En rispapirlampe og et haiku

En dag skrev jeg dette forsøg på et haiku:

En høj, høj sol
efter en stille finregn
hu hej september

At det senere er skrevet om og nu er et lidt andet digt er underordnet i forhold til mit ærinde her, nemlig at beskrive den situation der fik mig til at skrive et haiku, noget som jeg ellers ikke giver mig af med.

Jeg var netop flyttet ind i en ny lejlighed og havde købt en rispapirlampe til at dække en nøgen pære. Der var højt til loftet og jeg måtte op på en stol ovenpå et bord. Stolen skred ud under mig og jeg faldt ned på bordet og rev lampen i stykker i faldet, den blev trukket ud i en spiral, toppen hang stadig fast på ledningen og jeg lå på bordet med underdelen.

Mens jeg gned mine albuer og bandede lavmælt tænkte jeg på at spiralen kunne ses som billede på tiden og at den nøgne pære i så fald ville være metafor for døden, og nu da jeg var ude på dette pseudo-metafysiske skråplan, tænkte jeg at elektriciteten der fik pæren til at lyse var selveste Gud. Jeg tænkte flere tanker af samme slags som jeg nu har glemt. Heldigvis, kunne man fristes til at sige.

Bagefter skrev jeg det nævnte haiku for ligesom at minde mig om at mit skriveri bør tage udgangspunkt i en tanke solidt forankret i den materielle verden og ikke i tanken som fritsvævende begreb med stort T.

Og det var netop september og solen skinnede efter en stille finregn.